

Ngày và Đêm

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Những thiên thần ngồi trên cán chổi”)

Mỗi tình đầu của một cô gái, thường khó quên.

Đêm. Thành phố chẳng bao giờ tối. Thay thế ánh sáng mặt trời là hàng ngàn, hàng vạn bóng đèn điện. Thứ ánh sáng có vẻ lung linh, có vẻ dịu dàng.

Nhạc ồn ào, nhạc đập điên loạn. Đèn quét điên loạn qua những bóng người điên loạn, in xuống sàn những vết loảng ngoảng.

Hôm nay, cô muốn nhảy. Cô muốn hẳn ta nhìn thấy dáng vẻ mê người của cô bây giờ thế nào.

Lắc lư theo tiếng nhạc, màu đỏ của tóc và màu đen của chiếc váy ren bó sát hòa quyện vào nhau, tạo nên một thứ màu sắc hấp dẫn.

Chuyển nhạc, cô cùng một gã trai đến quầy bar uống rượu, ngồi đối diện với hắn.

Rượu vang đỏ, tương đồng với màu tóc cô, đều ánh lên tia sáng kì lạ. Lắc nhẹ ly rượu, dòng đỏ sóng sánh, tỏa ra một mùi hương cay dịu, kích thích khứu giác. Là hương sắc của rượu hay của cơ thể cô làm cho hai người đàn ông đang ngồi đây chạnh choáng?

Đã lâu rồi, có một chàng trai hay đến quán cafe cô làm thêm.

Chàng trai ấy luôn ngồi bên cửa sổ. Nắng của năm đó rất chói chang, bao bọc anh bằng thứ ánh sáng vàng ấm áp, dát vàng mái tóc anh.

“Nắng” tặng cô bó tử đinh hương tím, vào một chiều kì lạ, trời nhiều mây.

Anh nói, cô là xúc cảm kì lạ của anh.

Tử đinh hương tím, xúc cảm mới mẻ của tình yêu đầu tiên.

.... màu tím, thật đẹp.

...

Nhưng có ai nói với anh rằng, cô gái nào cầm hoa tử đinh hương sẽ không bao giờ được mang nhẵn cười.

Có ai từng nói với anh không?

Khi mọi thứ không lồ lộ ngoài ánh sáng chói lóa của mặt trời, nó sẽ có cái vẻ đẹp ma mị riêng của nó.

Người đàn ông ngồi thoải mái trên salon, trong một góc khuất, đang ngắm nhìn thứ vẻ đẹp ấy một cách rất tận hưởng. Chai Chateau Trotanoy Pomerol 1961 trên bàn đã vơi một nửa. Ai đó cũng thích những thứ rượu vang đỏ mê người...

“Choang!!!”.

Những chiếc ly vỡ tan, rượu bắn tung tóe trên bàn, rớt xuống sàn, và nhuộm đỏ tay cô.

Hắn và gã trai ngồi cũng cô nhìn nhau như thể muốn sống chết một trận rồi, nhưng khựng lại. Cô cười. Cái cười nhếch mép khinh khỉnh. Cái nụ cười như coi thường hắn, người đàn ông đầu tiên của cô.

“Sếp Hoàng mạnh tay quá nhỉ... không biết chỗ nào đó có mạnh mẽ như vậy không?”

“Bộp !!!!”.

So với tiếng đổ vỡ 3 phút trước, thì âm thanh này gây chấn động mạnh hơn.

Tia máu nhỏ rỉ ra trên khóe môi xinh đẹp. Đau. Đau buốt tận tâm can.

Cô lại cười.

“Sếp Hoàng, anh lấy tư cách gì đánh tôi ?”

Mọi người xung quanh có vẻ đang rất xôn xao. Hình như có người nào đó chạy đến. Nhưng, hẳn chẳng nghe thấy gì. Hẳn vừa làm gì đây ? Gò má trắng xanh in hằn 5 ngón tay hẳn. Cái tát như thế, cô chịu nổi sao ?

Đưa tay, định lau đi vết máu trên miệng cô.

Cánh tay bị chặn giữa không trung bởi một bàn tay khác, rắn rỏi. Bàn tay như kìm kẹp lấy tay hẳn. Áo phục Armani đen, nước da nâu đồng khỏe mạnh. Giọng nói trầm khàn vang lên, giống như lời phán quyết.... giống như lời giải cứu...giống con dao nhọn.

“Giám đốc Hoàng, phụ nữ không phải để đánh. Có đánh, thì chỉ nên dạy bảo cô ta trên giường thôi”

” anh... anh .. Tổng giám đốc....”

Buông tay người đàn ông trước mặt, anh chỉnh lại tay áo. Rồi đột ngột kéo cô gái đang đứng trân trân bên cạnh mình đi.

Hộp đêm xa dần, chiếc xe sang trọng lướt đi trên phố, để lại sau nó đám bụi khói. Màu đen loang loáng in trên mặt đường. Cố gắng không quay sang người bên cạnh, cô tập trung ánh nhìn của mình ra ngoài cửa sổ xe.

” Một người khôn ngoan như Kim Hoàng sẽ không đánh phụ nữ”

...

” Tôi không phải phụ nữ”. Đầu mày cuối mắt, khóe môi dù sưng phồng vẫn nhếch lên khinh khỉnh, toàn thân toát lên vẻ thách thức. ” Có nhiều tên gọi lắm, nhưng chúng tôi không được gọi là phụ nữ.”

Trầm mặc. Trong xe có mùi gì đó rất dễ chịu. Mùi gỗ chẳng ? Cô không buồn hỏi, cũng chẳng muốn suy nghĩ. Thậm chí chẳng quan tâm người đàn ông này đang đưa cô đi đâu.

” Sao hẳn ta đánh cô?”

Thở dài, quay sang : ” anh tò mò đến vậy sao ?....ờ, tôi không đồng ý cặp với hẳn ta, chê hàng không tốt. Được chưa ?”

” Chẳng phải các cô thích tiền sao? Còn có thể tự chọn cơ à?”

” Tiền thì ai không thích. Nhưng vẫn có thể chọn lấy tiền từ ví của ai”

Khóe môi anh khẽ nhếch lên. Có vẻ ả đàn bà đang ngồi bên cạnh là thuộc hạng nhất. Chỉ có thể mới ăn nói như vậy.

” Maiko đúng không? Các cô được gọi như thế ? Cô là ai trong số đó?”

” Cáo “. vẫn tiếp tục dán mắt, ngắm nhìn ánh đèn loang loáng mờ ảo hắt lên cửa xe. Ngồi thoải mái, hai chân vắt lên nhau, càng làm lộ ra sự trắng nõn của da thịt.

” Cáo à? Đã nghe tên, giờ mới gặp được cô... tôi nhớ là không phải cáo, họ đặt tên mỉa mai hơn”

Anh thành công thu hút sự chú ý của cô rồi đấy. Hậm hực quay lại, bặm môi nhìn người đàn ông đang vờ như rất chăm chú lái xe.

Đèn vàng hắt lên mặt anh, lúc sáng lúc tối. Cô chợt nhận ra, người đàn ông này thực sự đẹp. Tầm ngoài 30 tuổi, lông mày rậm, sống mũi cao cao, đôi môi mỏng. Đàn ông môi mỏng thường hay đa tình. Bờ vai rộng... cô thực sự muốn thử chạm vào anh ta xem đôi tay này có sức mạnh gì, vừa nãy bắt lấy tay gã đàn ông kia có vẻ rất đau.

Vừa có vẻ nam tính, hơi lạnh lạnh, mà vừa có vẻ phong tình. Còn là có tiền nữa. người như anh ta, có lẽ chỉ cần nhấc tay đưa chân, không biết bao cô nàng tình nguyện lao theo...

” Họ gọi là hồ ly”. Đột ngột, cô đưa tay vén tóc. Chiếc váy ren hở lưng, nhờ mái tóc dài che đi mà nó trở nên không quá hở hang. Trên vai trái là hình xăm, to gần bằng lòng bàn tay.

Nheo mắt. ” cáo chín đuôi cơ à?”

Đèn đỏ. Xe dừng lại.

30s ngắn ngủi có vẻ dài hơn bình thường.

Anh bất chợt choàng người, giam cô lại trong vòng tay rắn chắc. Nhìn chăm chăm. cái nhìn như thôi miên.

Đôi mắt mở to, tia kinh ngạc chạy qua con người đen thẫm kì lạ, rồi biến mất nhanh chóng. Đàn ông, cũng chỉ là đàn ông. Cười thầm. Rồi nét cười hiện lên trong mắt, cô chợt cười rộ lên.

” Sao thế, là sợ tôi ăn thịt hay muốn ăn thử thịt tôi vậy.”

Ngồi lại ghế của mình, anh khởi động xe.

“Tôi hiểu rồi. Đúng là cô có đôi mắt rất giống mắt cáo.”

Lặng thinh. Cô đưa tay chống vào cửa sổ xe, tư lự.

....

Xe dừng lại trước một ngôi nhà, xây theo lối biệt thự Pháp, nhưng không to lắm.

Anh xuống xe, đi về phía ngôi nhà.

Cô xuống theo.

...

Mỗi tình đầu của một cô gái, thường khó quên.

Có thể vì nó là lần đầu tiên có thứ cảm giác yêu đương, có cảm giác tim đập lạch nhịch, cảm giác lo lắng chờ đợi, cảm giác hạnh phúc...

Có thể là cảm giác nuối tiếc vì bao mơ mộng phải dừng lại theo việc buông tay, không thể tiếp tục đi đến cuối con đường cùng nhau.

Có thể là một giấc mộng đẹp mà sau này nhớ lại, người ta có thể cười, có thể à lên rằng, thời thanh xuân của mình từng có một người bên cạnh như thế, từng có thời gian ngọt ngào mà cũng ngốc nghếch.

Nhưng nó khó quên, thậm chí cả đời không thể quên, vì có thể nó là một cơn

ác mộng. Nó kết thúc, nhưng đi kèm với nó cũng là sự kết thúc của một cuộc sống tươi đẹp. Nó có thể là sự sang trang của cuộc đời người con gái. Sự sang trang ấy...

...

Khoảnh khắc đẹp nhất của thời gian, không phải là khoảnh khắc giao thoa giữa ngày và đêm sao ? Ngày chói chang quá, đêm đen tối quá. Nhưng đâu phải lúc nào mọi sự đối trá đều được phơi bày dưới ánh sáng đâu, và mọi sự nhờ nhuốc đều thuộc về bóng tối. Mọi thứ nó đã, đang và sẽ luôn lẫn lộn như thế. Chỉ có lúc giao thoa giữa ánh sáng và bóng đêm là chân thực.

Đứng ngoài ban công, hai tay giữ chặt tấm khăn choàng bao bọc thân thể, cô dõi ánh mắt về đường chân trời. Mặt trời đang lên. Những tia nắng đầu tiên ve vuốt gương mặt cô, chảy xuống bờ vai trần. Thứ ánh nắng đầu tiên của ngày, chưa thể gay gắt, chưa thể chói chang, chưa thể nóng bỏng. Nó còn phảng phất hương đêm.

Thứ ánh nắng cô can đảm đón nhận, chỉ có thể là ánh nắng này...

Anh tỉnh giấc, không thấy thân hình mềm mại nằm bên cạnh đâu. Mọi thứ trong phòng đều nguyên hiện trạng như đêm qua, chỉ có mũi nhân là bay đi đâu mất.

Tìm quanh nhà, không thấy.

Bật cười thú vị. Có con hồ li nhỏ chạy trốn khỏi hũ vàng là anh ư ?

Cảm giác thức giấc bị bỏ lại bơ vơ trên giường, ra là như thế này.

...

Cứ nghĩ đơn giản là đi tìm cô ở chỗ ” bà chủ”, mà tìm không ra. Cô là “sủng vật” đặc biệt, có rất nhiều điều được đặc cách so với 11 maiko còn lại.

Hai tuần sau, hồ li mới xuất hiện trở lại ở hộp đêm.

Vẫn cái vẻ vừa xa vừa gần, vừa nồng nhiệt vừa thờ ơ.

Đôi mắt đỏ rực ma mị.

Lần đầu tiên có người đàn bà làm anh có cảm giác này. Cảm giác muốn lại gần, muốn bao bọc, muốn chiếm hữu.

Đặt ly rượu trước mặt cô, buông một câu hờ hững : “có thể biến mất 2 tuần, xem ra vị trí của cô trong lòng bà chủ cũng cao lắm”.

Nhấp môi, vị cay cay của rượu chạm vào đầu lưỡi. Cô liếc mắt nhìn anh như nhìn một đứa trẻ tọc mạch. ” Anh là quan to, không có nghĩa việc gì cũng có thể quản.”

” Tôi thích cảm giác có được thứ mình muốn có. Cô hồ ly, cô có đang tạm thời là người tình của ai không ?”

” Không. Nếu thích thì anh đi nói với bà chủ 1 tiếng, rồi đưa tiền cho bà ta.”

” Cô biết tôi muốn gì à?”

” Theo như tôi biết thì anh là đàn ông. Không cần mất thì giờ, cứ làm xong thủ tục rồi nói chuyện”

” Cô cứ như thế này và được làm hồ ly sao?”

Lắc lắc ly rượu trong tay, cô uống một hơi rồi đặt ly không xuống bàn. Hơi thở nhẹ nhẹ lẫn hơi men, đưa ngón tay cái lên lau vết rượu dính trên môi, cô nở nụ cười, đuôi mắt kéo thành vệt dài, y hệt mắt cáo. Ghé sát người vào anh, thì thầm : “hồ ly có cách của nó để sinh tồn”.

*

Nhiều người đã nói, tuổi thanh xuân là đóa hoa không bao giờ nở 2 lần.

Cô đang dùng cả tuổi thanh xuân của mình, chỉ để vào một mục đích.

...

Tháng 11, trời trong, đã bớt nắng.

Anh là người kì lạ, và khó đoán.

Là người tình của anh đã được 4 tháng. Thật dài.

Anh thích ngắm nhìn tròng mắt đen của cô. Dần dần, cô cũng không đeo lens nữa.

Anh từng mua cho cô 1 bộ váy trắng, nói rằng hồ ly lông màu trắng. Cô không thích đồ trắng. Cái thứ màu sắc tinh khiết ấy, cô không xứng với nó.

Cô nói, cô là con cáo đỏ.

Con người ta sinh ra từ máu, chào đời mang trên mình màu đỏ. Đánh dấu cuộc đời người con gái cũng bằng thứ máu đỏ. Rượu đỏ là thứ rượu ngon nhất. Chết trong lửa đỏ, là cái chết đau đớn nhất....

.....

Nhiều lúc cô thật ngang bướng, chọc tức một người trên vạn người là anh. Trong giới của cô có những quy tắc, nhưng gần như, cô không thực hiện theo gì cả.

Ngày xưa, maiko phải học rất nhiều, biết đàn hát, ngâm thơ... maiko của ” bà chủ” là 12 cô nàng đẹp nhất, ứng với 6 loài vật và 6 loài hoa. Gọi hoa mỹ là maiko, chỉ người phụ nữ tài sắc, gọi thô thiển là kĩ nữ cao cấp, chung quy lại vẫn là phục vụ đàn ông.

Cô là một maiko đặc biệt.

Con hồ ly nhỏ bé, không có sức mạnh về thể xác. Để tồn tại trong tự nhiên, nó buộc phải có những cách riêng. Cô gái này, không phải vô duyên vô cớ được gọi là hồ ly.

Anh biết điều đó. Nhưng một người đàn ông lẫn lộn trong đời đã gần 40 năm như anh, bao cái cay đắng đã nếm hết, có thể chịu để thua một cô cáo bé nhỏ?

Cô ta cũng chỉ đơn giản là cần cái hũ vàng của anh thôi.

Không hề mè nheo đòi hỏi như những cô nàng khác. Cũng không viễn vông

mơ đến giấc mơ ” Trần phu nhân”, đơn thuần là giao dịch tiền bạc và thể xác, như thế thật dễ chịu.

*

Mùa xuân, thật tươi mới.

Anh dần dần muốn cô đừng “ngoan ngoãn” chỉ cần túi tiền của anh.

Mỗi lần để cô nằm trong lòng, vuốt ve mái tóc dài của cô, chạm vào đôi vai gầy gò của cô, anh lại thấy có thứ gì đó dấy lên trong lòng.

” Em có muốn cứ thế này mà ở bên tôi không ?”

Anh hỏi cô. Cô chỉ cười không nói.

Cái cách cô ở bên anh, cái cách cô vừa nghe lời vừa ngang bướng, cái cách cô quan tâm bất chợt rồi lại lạnh nhạt... cô cứ vừa gần vừa xa, như thế nếu gần quá, bản thân cũng sẽ đắm chìm vào thứ vô vọng. Còn anh, anh lại muốn kéo cô chìm xuống, muốn quyến rũ cô, muốn cắn hết răng nanh móng vuốt của cô đi, để cô thuộc về anh.

Là tình yêu, hay đơn giản chỉ là ham muốn sở hữu và chứng tỏ bản thân.

Những lời cô nói với anh, về câu chuyện hoa tử đinh hương, rằng cô là người không thể cầm hoa cưới, cứ lớn vờn trong đầu anh.

Mỗi lần nghĩ đến cô, cảm giác trong lòng như bị con mèo cào 1 cái, vừa đủ đau, vừa đủ xót, nhưng không hề quá.

Cô, không đơn thuần chỉ là một gái bán hoa cao cấp.

...

Thoắt cái, cô đã ở bên anh 3 mùa.

*

Đầu hè đã nắng gay gắt.

Cái nằng như thiêu đốt người ta. Cái nằng như muốn bóc hết mọi tội lỗi của con người, đem ra phơi cho quắt lại...

Phiên tòa xét xử giám đốc Phan Kim Hoàng của tập đoàn xây dựng Gia Huy đã kết thúc. Tòa xử 10 năm tù, tội danh biến thủ công quỹ và làm giả sổ sách. Các bậc đứng đầu tập đoàn Gia Huy cũng bị hầu tòa vì tội trốn thuế, tham nhũng... nhưng rồi mọi chuyện cũng được giải quyết một cách hợp lý.

Một tập đoàn nằm trong top đầu về xây dựng, giờ điêu đứng trước ánh sáng chói chang của cái gọi là công lý.

Thực ra, đằng sau họ có nhiều cái ghế vững chắc đỡ cho khỏi ngã. Lợi ích là thứ tồn tại lâu dài và mang tính quyết định. Bạn hữu hay kẻ thù đều không phải bất biến, nó xoay quanh cái trục lợi ích mà thôi. Một tập đoàn sụp, thì cái cần câu cơm của các bậc đại nhân sẽ ngăn đi nhiều lắm.

Cái gọi là giải quyết hợp lý ở đây, không làm cho Gia Huy phá sản được.

Tổng giám đốc Gia Huy không dễ dàng để cái tên của anh bị hạ xuống như thế.

Đến cả tháng sau, người trong giới kinh doanh vẫn không khỏi bàng hoàng.

Vườn nào thì cũng có sâu, công ty nào cũng có hồ sơ tuyệt mật...Chỉ là, người ta không biết ai đã đâm cho Gia Huy một nhát. Thanh tra kinh tế? Báo chí có bảo công đầu về họ, thì ai cũng biết họ chỉ là kẻ ăn theo.

Sáng sớm, sương còn níu kéo mà chưa chịu rời khỏi đám lá cây. Mặt trời lên, bò từ từ lên đỉnh cây hoa đại. Không gian sáng sớm, cộng thêm cái cảm giác thanh tịnh vốn có của một ngôi chùa, cái hương sắc lúc này càng khiến lòng người nhẹ nhõm.

Tiếng chối loẹt xoẹt, từng nhát, từng nhát vun đám lá rụng trong sân lại thành đồng.

Áo xám, quần xám, rộng, che hết thân hình từng rất quyến rũ.

Tóc dài, thẳng, đen tuyền chứ không còn là màu đỏ rượu.

Hồ ly ngày nào chạy vào chùa trong một đêm giông mùa hè.

Khi con người ta không biết đi đâu về đâu, không thể chết, thì sẽ tìm đến chốn thanh tịnh.

Trước đây, cô không dám đặt chân vào chùa.

Giờ, mọi việc đã kết thúc rồi. Cô không đến xin sự tha thứ. Cô không nghĩ mình đã làm sai gì. Cô đơn giản là trả lại cho người xứng đáng với những gì người cho cô.

Cô chưa được trụ trì cho xuống tóc, nói là chưa cắt hết duyên.

Cười chua chát. Trên đời này, còn gì níu cô lại nữa thế ?

....

7 năm trước.

Anh đến bên cô, ấm áp như tia nắng.

Cô yêu bằng trái tim của một cô gái chưa biết tình là gì. Tình thân, tình mẹ, tình cha, tình yêu. Cô chưa biết. Nên cô yêu bằng mọi thứ cô có.

Tổng giám đốc của anh rất tài giỏi, anh cũng thế. Nhưng người đó cũng rất khắt khe. Bao lâu rồi mà vẫn làm khó anh.

Cô không biết việc của anh, chỉ quan tâm anh có mệt, có buồn. Vừa quan tâm vừa lo sợ, sợ anh rời khỏi mình, như những người đã từng rời bỏ cô.

Yêu nhiều, mệt mỏi cũng nhiều.

... rồi cô được gặp sếp của anh, trong một bữa tiệc của công ty anh đang làm. Cô chỉ loáng thoáng nhớ, sếp của anh nhìn cô rất lâu...

Một sáng mùa thu, cô tỉnh giấc trên chiếc giường to thật to, trong một phòng khách sạn xa hoa.

Người đau nhức, không một mảnh vải.

Bên cạnh, là một xấp tiền.

Sau đó là hoang mang, là nước mắt, là cơn đau quặn thắt...

2 tuần tiếp theo, cô lặng lẽ rời khỏi thành phố. Nhẹ nhàng rời khỏi anh, như anh nhẹ nhàng đến bên cô.

3 tuần sau, một mình trong bệnh viện. Người ta nói cô có thai, được hơn 5 tuần tuổi rồi.

Đêm. Lần đầu tiên uống, lần đầu tiên vào một quán bar, lần đầu tiên gặp ” bà chủ”...

Cô đi phá thai. Nằm trên giường phẫu thuật, nhìn thấy những dòng chữ của rất rất nhiều người ghi lại nơi đầu giường, “bố mẹ xin lỗi”... “mẹ rất yêu con”... tự nhiên, cảm xúc trong cô tê liệt. Thuốc ngấm dần, cảm giác và ý thức cũng biến mất. Cô chỉ biết mình mơ hồ cảm ghét thứ gì đó, thấy nhói lên một thứ gì đó...tất cả đều mơ hồ.

Tỉnh dậy, xung quanh là những người không quen biết, cảm giác vừa tự tay giết một sinh mạng...cô nằm bất động.

Cô thật đáng khinh, nhỉ. Thật dã man, không đáng làm người.

Một giọt nước mắt cũng không rơi.

Năm tháng qua đi, người con gái tóc mây, váy trắng, giày búp bê không còn nữa. Cô gái ấy đã chết từ cái ngày nằm trên giường phẫu thuật ấy.

” Bà chủ” dạy cô, lòng người thật sâu, thật rộng, đại dương sâu thẳm đã là cái gì.

Đúng. Lòng người thật sâu.

Người ta cho cô cái gì, cô phải trả lại gấp 10 lần. kể cả là cho ơn, hay cho oán.

Cô nhìn thấy đàn ông dùng tiền và đàn bà để có thứ đàn ông muốn có.

Cô nhìn thấy đàn bà dùng tiền và sắc để đạt được thứ đàn bà muốn có.

Cô nhìn thấy 11 chị em cùng sống với nhau, cùng khóc cùng cười. Cô cũng vừa khóc vừa cười, trước cái tình người của những gái bán hoa.

Và, cô nhìn thấy trong gương, một con hồ ly dùng mọi thủ đoạn để đạt được thứ nó muốn có. Để sinh tồn, để trả nợ, để hủy diệt.

...

Trụ trì hỏi cô, cô nghĩ gì khi đánh đổ cả tuổi thanh xuân của mình, có đáng không.

Con người cô, không có mục đích gì để sống sao?

Cô không biết phải cười hay khóc.

Cô sinh ra có lẽ đã là một sai lầm, vì cha mẹ không cần cô.

Sống, đơn giản là vì không muốn chết.

.....

” Chạy đến tận đây, cô cũng giỏi quá nhỉ ?”

Mùi thuốc lá thoang thoảng. Nắm chặt cây chổi trong tay, cô biết người này sẽ không dễ dàng mà bỏ qua cho cô.

Quay người, đối mặt.

Anh đã có chuẩn bị, nhưng cũng sửng người.

Cô gầy đi rất nhiều, và cũng... thanh thuần hơn xưa rất nhiều.

” 7 năm trước, anh trẻ hơn nhiều. Lăn lộn trên thương trường, đúng là rất vất vả”

Vứt điếu thuốc xuống đất, anh thở mạnh, giọng nói tức giận một cách kiềm chế.

” Cô giỏi thật, hồ ly. Còn có thời gian nói nhảm, không sợ tôi sao?”

Cô nghiêng đầu, đột nhiên mỉm cười. 7 năm qua, cô biết sợ là gì?

” Kim Hoàng vì sao mà được lên chức nhanh chóng vậy tổng giám đốc. Có phải, 7 năm trước đã tặng anh 1 món quà nho nhỏ không. Sếp cũng thật nghĩa khí, nhận cũng không hề băn khoăn. Người đi cùng anh ta trong tiệc công ty, chẳng lẽ là gái?”

Mà tôi tưởng, đàn ông thích phụ nữ nhiệt tình. Một cô gái bị đánh thuốc nằm trên giường, cũng là một dạng nhiệt tình, nhỉ... à, tôi quên mất. Là thuốc mê trộn lẫn với thuốc kích thích. Giám đốc Hoàng cũng chiều sếp quá...”

Xông tới, tóm lấy tay cô, kéo sát lại mình. Anh gằn giọng, tròng mắt vẫn tia máu.

“Nói, sao cô biết những chuyện này. Là cô gái kia nói cho cô? Cô trượng nghĩa nên báo thù thay?”

Long lanh. Nước mắt không kìm được, một giọt to tròn rơi xuống.

” Có thể nhớ từng chi tiết, khắc sâu tận xương tủy, hận đến muốn giết chết các người. Anh nghĩ, tôi làm họ được sao?”

Run rẩy. Buông tay.

Anh lùi lại 2 bước, không tin vào tai mắt mình.

” Để có được ngày vinh quang, cấp dưới của anh bán cả người yêu của mình, lúc đó đã ngỏ lời cầu hôn. Anh thấy, có một nhân viên như thế, không từ thủ đoạn, cũng là một cái lợi đúng không.”

Mặc cho nước mắt rơi, cô nhếch miệng cười. Nước mắt thật mặn, lâu rồi cô mới biết đến mùi vị của nó.

” Ngẫm ra, anh cũng không có tội tình gì. Tôi chỉ là con tôm con tép, không hạ được con hổ lớn. Làm anh điều đứng một hồi, cũng coi như thành công. Mong là từ sau, anh ăn người ta thì nên tìm hiểu trước người ta là ai. Kẻo sau này, có 1 người như tôi nữa, thì thật phiền hà.”

Năng đã lên cao, thực sự rất chói chang.

Đối diện với cô, anh không biết làm thế nào.

Quay người, rời khỏi chùa, xuống núi.

Cuộc đời thật lạ. Anh cũng là một thằng tồi chẳng khác gì Kim Hoàng.

Yêu, nhưng không muốn gấn bó một cách đường đường chính chính, vì cô là gái. Là thứ đàn bà vợ của trăm người, được người đời gọi âu yếm là dĩ.

Hận cô, muốn làm cô trả giá vì không từ thủ đoạn hại anh, nhưng lại hận chính bản thân mình.

Có thể hại anh thế này, cô đối như thế nào, anh biết.

...

Ai đó đã nói, con gái sinh ra là để được đàn ông yêu thương.

Thật buồn cười.

Ai nói câu đó, chắc chỉ là đang chìm đắm trong tình yêu đầy màu hồng.

...

Cô vẫn không được xuống tóc. Nhưng có lẽ, cô không cần nữa.

Những ngày tháng cuối cùng, cô được trụ trì giảng kinh phật cho nghe.

Cô nghe không hiểu, cô có lẽ, cả đời này, đời sau, sau nữa cũng không thể giác ngộ.

Cô chỉ nhớ, luật nhân quả.

Cô đang ném quả đăng, vì tội đã bỏ mặc bản thân mình, sống như không có gì để mất, một cách tiêu cực.

Đôi khi, con người ta cứ đổ lỗi tại dòng đời, tại những khó khăn quật họ ngã

mà họ phải bò, phải lết chứ không kiên trì đi thẳng.

Cô chỉ luyến tiếc trong một khoảng khắc. Cô hiểu, cái gì đã qua, chẳng thể lấy lại.

...

Cuối thu, trời trong lành.

Hoàng hôn thật đẹp.

Khoảnh khắc giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối, giữa ngày và đêm.

Cô yêu khoảnh khắc này. Khi mọi thứ hòa quện trộn lẫn, không biết đúng sai thiện ác, sống giữa cái ranh giới ấy.

Cô ghét khi nhắm mắt mà khắp người đầy mụn lở loét, sức cùng lực kiệt.

Cô muốn ảnh trên bia mộ là một cô gái xinh đẹp.

Và cô được toại nguyện.

Nằm giữa đám cỏ xanh, hoa dại, giữa đất trời, giữa đêm và ngày. Uống thứ thuốc chuẩn bị từ 7 năm trước.

Một dòng máu đỏ thẫm rỉ ra trên khoe môi.

Sinh ra từ máu, chết trở về thành vũng máu.

Sinh ra để nhìn ánh sáng ban ngày, chết trở về với đêm đen.